

„Най-важното в един филм е добрата история..“

Стефан Командарев и Камелия Илиева

Казва Стефан Командарев, един от утвърдените режисьори в съвременната ни българска кинематография. Най-новият му филм „Съдилището“ вече спечели няколко престижни награди, а фестивалният му живот тепърва предстои. Успя да го види и публиката в Прага по време на VII-ия фестивал на българското кино, и определено си заслужаваше! Филмът е тежък, но красив и истински, поражда много емоции и въпроси – част от тях имах удоволствието да отправя лично към Стефан Командарев.

точно съд, а място, по-скоро езическо и библейско. Самото наименование е многопластово и метафорично – то носи смисъла не само на наказанието, но и на разкаянието и изкуплението.

Бихте ли продължили изречението „Това е филм за...“?

За мен най-важното в един филм е историята, т.е. това е филм за Митьо и неговия син Васко. Една добра история има много разклонения, много пътеки, по които се насочва разсъждението. Това е един филм за отношенията между баща и син, а оттам нататък тръгват много събития и размисли.

Към кого е насочено посланието на филма?

Не бих казал, че това е филм за определено поколение, а за всички, които искат да помислят какво се случва с тях, как живеят, какво се случва с обществото, какво се случва с държавата, в която живеят.

Забелязах, че в кинозалата има-

ше много млади българи, смятате ли, че това е начин да опознаят миналото от една по-различна гледна точка?

Миналото е част от нашия живот и колкото и да ни се иска да се правим, че тази част я няма, нея я има, тя е важна и до голяма степен определя нещата, които се случват в днешно време. Най-силните реакции бяха, когато направихме прожекция в Лондон. Беше пълно с млади и образовани българи, които задаваха много хубави, интересни и разумни въпроси. Единственото, за което ме е яд е, че тези интелигентни лица не бяха в София – имам чувството, че млади хора като че ли в България не останаха.

Какъв е пътят на филма отгук нататък?

„Съдилището“ вече мина по кината в България, тръгна в Гърция, а в края на март тръгва по кината в Германия. Бяха купени рекордните 60 копия, което означава, че ще се излъчва едновременно в 60 киноса-

лона, което е прецедент. Остава фестивалната съдба на филма – имаме добър световен дистрибутор, френска компания, която се грижи за това. Ние също се стараем да подпомагаме тази съдба, но каквото сме могли да направим, вече сме го направили и работим по други проекти.

Съгласен ли сте с твърдението, че българското кино е във възход?

Като се имат предвид онези мрачни години, в които изобщо нямаше филми, естествено, че е във възход. Аз обаче мечтая за повече – да, нещата са малко по-добри, правят се повече филми, имаме успехи на фестивали, печелим награди – ако обаче направим сравнение как се развива кинематографията по света, та дори и в съседни нам държави като Сърбия, Македония, включително Косово, ще видим механизми за финансиране, за които само можем да мечтаем. Има много, много какво да се желае, така че нека да не се зальгваме, че сме достигнали върха, а да се огледаме какво се случва около нас. ♦